

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 137/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 3/2009 z 3. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2010 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 13 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 3/2009 z 3. novembra 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplynulo:

«Dňa 3.11.2006 vydal Daňový úrad K. platobný výmer č. 709/230/36934/06/ZIM, ktorým podľa § 44 ods. 4 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov určil platiteľovi dane JUDr. Ing. K. M.,... - sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2000 v sume 223.441,- Sk, ktorá bola určená na základe § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Proti tomuto platobnému výmeru podal sťažovateľ dňa 8.12.2006 odvolanie.

Dňa 11.12.2006 vydal Daňový úrad K. výzvu č. 709/230/40601/06/ZIM, ktorou vyzval sťažovateľa na doplnenie odvolania.

Sťažovateľ doplnil odvolanie dňa 11.1.2007.

Dňa 15.3.2007 vydalo Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutie č. I/223/4093-23584/2007/992517-r, ktorým prerušilo konanie vo veci odvolania podaného dňa 11.12.2006 sťažovateľom.

Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím č. MF/22156/2007-71 zo dňa 8.8.2007 zrušilo rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR č. I/223/4093-23123/2007/992517-r zo dňa 15.3.2007.

Dňa 12.10.2007 vydalo Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutie č. I/223/12656-77382/2007/992517-r, ktorým Daňové riaditeľstvo SR podľa § 48 ods. 4 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov odvolanie proti platobnému výmeru Daňového úradu K. č. 709/230/36934/06/ZIM zo dňa 3.11.2006, vydanému podľa § 44 ods. 4 Zákona č. 511/1992 Zb., ktorým bol určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2000 v sume 223.441,- Sk podľa § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb. daňovému subjektu JUDr. Ing. K. M. zamietla pre neodôvodnenosť.

Proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky sp.zn. I/223/12656-77382/2007/992517-r zo dňa 12.10.2007 podal sťažovateľ na Krajský súd v Košiciach žalobu na jeho preskúmanie.

Krajský súd v Košiciach upovedomením zo dňa 23.9.2008 oznámil sťažovateľovi, že jeho žiadosti o odklad vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia nevyhoviel.

K žalobe sa vyjadrilo Daňové riaditeľstvo SR vyjadrením zo dňa 17.12.2007.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn. 6 S 127/2007 zo dňa 2.10.2008 žalobu zamietol a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 5 Sžf 3/2009 zo dňa 3.11.2009 potvrdil napadnutý rozsudok a žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Predmetný rozsudok bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 17.12.2009. (...)

(...) bolo vydané na základe výsledkov daňovej kontroly, resp. určené ako to vyplýva z rozhodnutia DR SR, vyrubilo sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2000 a to postupom podľa § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb. ako to vyplýva z výroku prvostupňového správneho orgánu, teda bolo vydané na základe daňovej kontroly, resp. určenia dane podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb.. Poukazujúc na vyššie uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu a predovšetkým rozhodnutie sp.zn. 3 Sžf 9/2007, ktoré sa týka práve daňovej kontroly vykonávanej u sťažovateľa, je napadnuté rozhodnutie nezákonné, pretože bolo vydané na základe nezákonného postupu, ktorý mu predchádzal. (...)

Zásadnou skutočnosťou, ktorá bola predmetom sporu medzi daňovými orgánmi a sťažovateľom bolo posúdenie, či je možné vykonať u sťažovateľa daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je správcom dane sťažovateľa. Sťažovateľ tento postup napádal vo svojich námietkach, aj vo svojej žalobe tvrdiac, že takýmto postupom bola uňho vykonávaná daňová kontrola, miestne nepríslušným správcom dane, resp. že postup daňového riaditeľstva bol v skutočnosti obchádzaním ustanovení Zákona č. 511/1992 Zb. o miestnej príslušnosti v daňovom konaní (daňovej kontrole). Daňové riaditeľstvo argumentovalo tým, že podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Zákona č. 150/2001 Z.z., je daňové riaditeľstvo zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov a preto nedošlo k pochybeniu, ak kontrolu u sťažovateľa mali vykonávať osoby, ktoré síce neboli zamestnancom Daňového úradu K., ale boli zamestnancami daňového riaditeľstva. V tejto argumentácii, napriek tomu, že bola obsiahnutá v žalobe (sťažovateľ v žalobe uviedol: „Opakovane poukazoval svojimi námietkami na nesprávne zloženie kontrolnej skupiny“).

Sťažovateľ nemôže súhlasiť s názorom obsiahnutým okrem iného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 SžoKS 43/2006 zo dňa 27.9.2006, podľa ktorého, ustanovenie § 3 ods. 1 Zákona č. 150/2001 Z.z. umožňuje uvažovať o všetkých zamestnancoch, ktorých zamestnávateľom je Daňové riaditeľstvo SR, ako o zamestnancoch miestne príslušného

správcu dane. Citované ustanovenie Zákona č. 150/2001 Z.z. len upravuje štátnozamestnanecký právny vzťah medzi Daňovým riaditeľstvom SR a zamestnancami daňových úradov, ale je bez akéhokoľvek relevantného vzťahu k otázke miestnej príslušnosti a k otázke, kto je osobou oprávnenou konať v mene miestne príslušného správcu dane. Nakoniec aj citované ustanovenie § 3 ods. 1 Zákona č. 150/2001 Z.z. ustanovuje, že Daňové riaditeľstvo SR je zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov. Pokiaľ by výklad osôb, ktoré sú oprávnené vystupovať ako zamestnanci daňových úradov a v tomto prípade miestne príslušného správcu dane, bol taký ako to uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR, potom by bol výraz zamestnanci daňových orgánov, ktorý je použitý v citovanom zákone ustanovení, absolútne nezrozumiteľný. Ak sú totiž určité osoby zamestnancami daňového riaditeľstva, nemôžu byť zároveň zamestnancami iného orgánu, ktorý má, ako to vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 4 právnu subjektivitu. Je teda zrejmé, že definíciou daňového riaditeľstva ako zamestnávateľa všetkých zamestnancov daňových orgánov nie je možné vysvetliť to, či zamestnanci jedného daňového úradu môžu vykonávať právomoci zamestnancov iného daňového úradu. Sťažovateľ zotrváva na názore, že postupom, keď kontrolou vykonávanou miestne príslušným správcom dane, teda Daňovým úradom K. uňho ako u daňového subjektu boli poverení zamestnanci iného daňového úradu, boli obídené ustanovenia Zákona č. 511/1992 Zb. a to predovšetkým § 3 ods. 1 a § 24 ods. 1, 4 a ods. 5. Sťažovateľ podotýka, že v snahe urobiť svoj právny názor akceptovateľný nahrádza v odôvodnení svojho rozhodnutia pojem „ zamestnanec daňového úradu “ vykonštruovaným pojmom „ zamestnanci daňovej správy pôsobiaci síce na inom daňovom úrade, ale v zamestnaneckom pomere k daňovému riaditeľstvu “. Tento pojem sa nevyskytuje, ani v Zákone č. 511/1992 Zb, ani v Zákone č. 150/2001 Z.z, ale je umelou konštrukciou. Ako už bolo uvedené, samotný Zákon č. 150/2001 Z.z. sa nevyhýba pojmu zamestnanci daňových orgánov, pričom, ako to vyplýva z ustanovenia jeho § 2 ods. 1, za daňové orgány je potrebné považovať Daňové riaditeľstvo SR a daňové úrady.

(...) nemôže byť na ujmu sťažovateľovi, že v čase po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly neplnil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 15 ods. 6, pretože tieto povinnosti už nemal.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa, DR SR v daňovej kontrole využíval procesné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu svojich práv

a právom chránených záujmov poskytuje. Táto skutočnosť nemôže byť preto vyhodnotená ako nesplnenie povinností, ktoré sťažovateľovi zákon ukladá. Nemôže byť teda hodnotená tak, že nastala hypotéza uvedená v § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb., pretože v čase po 25.5.2006 nemal už sťažovateľ žiadnu povinnosť pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností. Rozhodnutie I. stupňového orgánu, aj DR SR konštatuje, že daňový subjekt – sťažovateľ neumožnil správcovi dane vykonať daňovú kontrolu. Z chronológie úkonov správcu dane, zamestnancov Daňového úradu P., sťažovateľa, aj DR SR nevyplýva, ktoré konanie bolo takým konaním, ktoré možno kvalifikovať zákonne ako neumožnenie vykonania daňovej kontroly. Z výpočtu úkonov totiž vyplýva, že zamestnanci správcu dane, resp. zamestnanci Daňového úradu P. pokračovali v daňovej kontrole aj po 25.5.2006, táto skutočnosť vyplýva z toho, že dňa 14.6.2006 listom sp.zn. 709/320/2204206 bolo zamestnancami poverenými výkonom daňovej kontroly oznámené, že v začatej daňovej kontrole budú pokračovať dňa 11.7.2006. Z takéhoto postupu je možné uzavrieť len to, že v tomto čase ešte správca dane nepovažoval postup sťažovateľa za taký, ktorý neumožňuje vykonať daňovú kontrolu. V tomto oznámení zároveň vyzval sťažovateľa na predloženie všetkých účtovných, daňových dokladov a iných písomností súvisiacich s kontrolovaným zdaňovacím obdobím.

Z vyššie uvedených súvislostí však nesporne vyplýva, že v tom čase, keď zamestnanci vykonávajúci uňho daňovú kontrolu ukladali povinnosti, sťažovateľ už nemal zákonnú povinnosť tieto dôkazy predkladať. Je teda nesporné, že nenastala hypotéza, ktorá by umožnila určiť daň podľa pomôcok, tak ako to upravuje ustanovenie § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb. (...)

Ďalšou vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia je skutočnosť, že I. stupňový orgán doručoval písomnosti v daňovej kontrole JUDr. E. K. vrátane oznámenia zo dňa 4.5.2006 č. 709/320/15203/2006. Ako však vyplýva z obsahu spisu, sťažovateľ splnomocnil JUDr. E. K. iba na zastupovanie v daňovom konaní.

Z ustanovenia § 1a písm.. d / Zákona č. 511/1992 Zb. jednoznačne vyplýva, čo je daňovým konaním a z ustanovenia § 15 citovaného zákona vyplýva, čo je daňovou kontrolou. Je nesporné a vyplýva to, aj z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Sžf 9/2007, že daňové konanie nemožno zamieňať s daňovou kontrolou, a daňová kontrola nie je súčasťou daňového konania. Okrem toho, že I. stupňový správny orgán, tým, že

doručoval písomnosti v daňovej kontrole JUDr. E. K. porušil daňové tajomstvo, zasiahol tým do práv sťažovateľa, keďže písomnosti podľa Zákona o správe daní je potrebné doručovať adresátovi, v tomto prípade daňovému subjektu. Doručovanie v rozpore s ustanoveniami § 17 Zákona č. 511/1992 Zb. nemôže mať účinky, ktoré z tohto zákonného ustanovenia pre riadne a zákonné doručenie vyplývajú.

Je absurdné tvrdenie obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa, s ktorým sa stotožnil aj DR SR, že až 15.5.2006 bolo zúžené splnomocnenie pre JUDr. E. K. a to tým, že sa vzdal zastupovania sťažovateľa v daňovej kontrole. Sťažovateľ, ako to vyplýva z obsahu udeleného splnomocnenia, nikdy nesplnomocnil JUDr. E. K. na zastupovanie v daňovej kontrole a preto oznámenie tejto skutočnosti nemôže mať žiaden konštitutívny význam.»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal vo veci takýto nález:

„Právo sťažovateľa zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého – každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práv na nezávislom a nestrannom súde v prípadoch ustanovených zákonom, na inom orgáne Slovenskej republiky a podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy SR – podľa ktorého, povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Sžf 3/2009 zo dňa 3.11.2009, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Sžf 3/2009 zo dňa 3.11.2009 a vracia mu vec a ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky porušovať namietané práva sťažovateľa.

Odporca je povinný uhradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 3/2009 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia najvyššieho súdu vyplýva:

«(...) Najvyšší súd vzhľadom na žalobcom sledovanú odpoveď, či je súdny exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty alebo nie, odkazuje na svoj rozsudok č. 5Sž-o-KS 79/2005 zo dňa 04.08.2006, v ktorom sa už touto otázkou vo vzťahu k žalobcovi zaoberal. Aj v terajšom rozsudku musí Najvyšší súd konštatovať, že pokiaľ sa žalobca dobrovoľne zaregistroval za platiteľa dane z pridanej hodnoty, potom nie je namieste skúmať, či tejto registrácii bránilo nesplnenie niektorých zákonných podmienok. Žalobca však napriek tomu v svojom odvolaní namietal, že v čase registrácie nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Na podporu svojho tvrdenia žalobca predložil stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 21.6.2007, v ktorom sa na žiadosť prezidenta Slovenskej komory exekútorov ministerstvo vyjadrilo k otázke právneho postavenia súdneho exekútora.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty z obdobia registrácie žalobcu platilo, že platiteľmi môžu byť aj osoby podliehajúce dani, ktorým nevznikla povinnosť registrácie podľa odsekov 1 až 3, ak daňový úrad uzná oprávnenosť

žiadosti o registráciu a vydá osvedčenie o registrácii; tieto osoby sú platiteľmi dňom uvedeným v osvedčení o registrácii.

V zmysle hore cit. ustanovenia za platiteľov dani z pridanej hodnoty je možné uznať iba tie osoby, ktoré podliehajú režimu tejto dane. Európsky súdny dvor však na predbežnú otázku mu položenú Najvyšším súdom v inom spore žalobcu (C-456/07) dňa 21.05.2008 vyslovil, že „činnosť vykonávaná jednotlivcom, akou je činnosť súdneho exekútora, nie je oslobodená od dane z pridanej hodnoty iba z dôvodu, že pozostáva z uskutočňovania úkonov, ktoré patria do právomoci orgánov verejnej moci. Aj za predpokladu, že súdny exekútor pri výkone svojej funkcie také úkony uskutočňuje, nevykonáva podľa právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, svoju činnosť vo forme orgánu riadiaceho sa verejným právom, keďže nie je integrovaný do organizácie verejnej správy, ale vo forme nezávislej hospodárskej činnosti uskutočňovanej v rámci slobodného povolania, a preto sa na neho nemôže vzťahovať oslobodenie stanovené v článku 4 ods. 5 prvom pododseku šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia.“

Európsky súdny dvor pri svojom rozhodovaní mal na mysli oslobodenie, na ktoré sa aj žalobca argumentačne poukazoval, a to, že „štátne orgány, orgány regionálnej a miestnej správy a iné orgány riadiace sa verejným právom sa nepovažujú za zdaniteľné osoby vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány ani vtedy, keď v súvislosti s týmito činnosťami alebo plneniami inkasujú dávky, poplatky, príspevky alebo platby.“

Otázku záväznosti rozsudkov Európskeho súdneho dvora je nutné riešiť najmä s prihliadnutím na pozitívny záväzok Slovenskej republiky v zmysle čl. 10 ZES odstrániť všetky prekážky a bariéry brániace plnému uplatneniu komunitárneho (úniového) práva v Slovenskej republike.

Podľa čl. 7 ods. 4 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Je nepochybné, že rozsudky Európskeho súdneho dvora do skupiny právne záväzných aktov jednoznačne spadajú.

Nakoľko z uvedeného vyplýva, že nie je možné osobu exekútora pri výkonu jeho úradu zaradiť pod výnimku vymedzenú orgánom verejnej správy, potom ani žalobcom uvedené stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky tento záver nemôže zvrátiť. (...)

Žalobca poukazuje na to, že krajský súd nevyhodnotil uvedenú skutočnosť ako závažnú vadu, tzn. ako vadu s možným vplyvom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. S týmto Najvyšší súd nemôže súhlasiť, lebo správne krajský súd poukázal s využitím zásady proporcionality na to, že negatívny postoj žalobcu k výkonu daňovej kontroly, spôsobil márne uplynutie zákonnej lehoty.

Na tomto mieste Najvyšší súd pocituje potrebu uvedenú argumentáciu krajského súdu doplniť o to, že celý proces daňovej kontroly smeruje (§ 15 ods. 1 veta prvá zák. č. 511/1992 Zb.) k prevereniu hodnovernosti skutočností žalobcom ako daňovým subjektom tvrdených, a preto výsledok daňovej kontroly je nutné chápať ako získavanie podstatného, avšak jedného z možných dôkazných prostriedkov (§ 29 ods. 4 cit. zákona), tzn. že sa pri ňom nerozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov, hoci ide o proces striktne daňovým právom regulovaný. Preto aj zákonom určenú lehotu na vykonanie daňovej kontroly je možné posudzovať ako poriadkovú lehotu bez toho, aby jej uplynutím došlo k zániku právomoci správcu dane daňovú kontrolu vykonať.

Preto nie je možné daňovú kontrolu označiť za daňové konanie v zmysle § 1a písm. d) zák. č. 511/1992 Zb. Na druhej strane uplynutím zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly môže pri splnení zákonom predpokladaných podmienok žalobcovi ako daňovému subjektu vzniknúť iné právo, napríklad právo na ochranu pred nezákonným zásahom. To je jedna z možností, kedy právny poriadok žalobcovi ponúka dostatočne právne nástroje, že ak sa domnieva, že zákonná lehota na jej vykonanie už uplynula, aby správcovi dane zabránil v jej pokračovaní. Potom jedným z týchto nástrojov ochrany práva je aj žaloba proti zásahu v zmysle § 244 ods. 5 veta prvá O.s.p. Bolo iba na úvahe žalobcu, či toto svoje právo, za danej situácie využije. Za danej situácie preto nemohlo dôjsť ani k tvrdenému porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 5Sž-o-KS

79/2005, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena dotknutého právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Ústavný súd uvádza, že najvyšší súd dal sťažovateľovi odpoveď na všetky ním uvádzané námietky v sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekomformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2010